

Søndenbavde løber en overordentlig haard Strøm, som for et Skib, der skal vente, kan medføre Fare for, at Skibet løber mod Kronborgpynten, idet Strømretningen er nogenlunde tværs paa den Retning, Skibet maa følge, naar det skal ind igjennem Havnemundingen i Helsingørs Havn. Forholdene ere for saa vidt aldeles forfjællige fra, hvad de ere her i Kjøbenhavns Havn, hvor der ikke er det Ringeste i Veien for, at et Skib kan vente for at komme igjennem Hullet ved Tolddobbommen, naar et Dampskib spærrer det Veien. Jeg er altsaa ganske enig med dem, der have ment, at Anslaget af et Dampfærgeleiet inde i Helsingørs Havn vil genere Havnen. Foruden at vanskeliggjøre Befælingen for andre Skibe, vil tillige Dampfærgeleiet og den Stribe af Havnen, som behøves til Dampfærgens Passage, borttage et Stykke af Helsingørs Havn, og derved gjøre denne noget mindre nyttig som Tilflugtshavn i haarde Vintre, end den er i sin nuværende Stikelse. Jeg er altsaa paa ingen Maade blind for, at der er Ting, som gjøre, at man maa betænke sig vel, inden man lægger Dampfærgeleiet ind i Helsingørs Havn. De Betæneligheder, jeg nærede i saa Henseende, bleve ikke formindskede ved de Udtalelser, der faldt her i forrige Møde, den Gang vi forrige Gang havde Sagen under Forhandling. Det var disse Betæneligheder og den forvægede Vægt, de fik for mig, som bragte mig til at fremkomme med Forslag om at standse Sagens Forhandling paa det Tidspunkt og vise den tilbage til Udvalget. Jeg fik nemlig en Følelse af, at det kunde være ønskeligt at overveie dette Spørgsmaal paany, og at navnlig Udvalgets Flertal, som jo allerede den Gang havde taget Stilling til Sagen, fik Veilighed til at overveie, hvorledes det fremdeles vilde stille sig til Sagen, inden denne var bunden ved en Afstemning om Overgangen fra 2den til 3die Behandling. Jeg støttede derpaa Forslaget; jeg indrømmer, at jeg derved begik en Hensynsløshed — et Ord, som jeg tror, ellers ikke let skal blive brugt om mig — lige overfor mine Kolleger i Udvalgets Flertal. Jeg har bedt mine Kolleger om Undskyldning derfor, og jeg ønsker at gjentage den paa dette Sted, hvor jeg har handlet saaledes, at de mulig kunde føle sig krænkede derved. Grunden til, at jeg ikke tidligere i Udvalget havde søgt Oplysning om dette Spørgsmaal og derfor ved forrige Behandling søgte denne Sag draget frem, var den, at jeg maa tilstaa, at jeg ikke troede, at Indenrigsministeren havde undersøgt, hvorledes det vilde stille sig i rent pekuniær Henseende med Hensyn til Spørgsmaalet, om

man skulde lægge Dampfærgeleiet ind i Havnen eller udenfor den. Som jeg hører i Dag, havde Indenrigsministeren allerede inden Sagen blev forelagt her i Rigsdagen, undersøgt dette Spørgsmaal. Jeg tilstaa, jeg troede det ikke, jeg stod i den Formening, at det ikke var undersøgt, og jeg ønskede derfor ikke at foranledige stillet et Spørgsmaal til Indenrigsministeren, som jeg forudsaa, han ikke vilde kunne besvare. Under disse Omstændigheder var det ikke med stort Haab om, at vi skulde kunne faae nye Oplysninger i Udvalget, at jeg støttede Forslaget om Sagens Tilbagevisning til Udvalget, men det var min Tante, at Udvalget kunde tage under Overveielse, om man ikke skulde søge at faae hele dette Spørgsmaal om Helsingørs Havn udsat til næste Aar, indtil de Undersøgelser vare foretagne, som vi behøvede for at komme til at træffe Valget med Hensyn til, hvor Dampfærgeleiet skulde ligge. Sagen kom altsaa tilbage til Udvalget, og der blev jeg meget behagelig overrasket ved, at vi fra Indenrigsministeriet fik den Udtalelse fra Banernes Overingeniør, som er Thinget bekendt fra Tillægsbetænkningen, og hvori der gjøres Rede for, hvorledes Sagen stiller sig pekuniært set. Nu maa jeg tilstaa, at den Maade, hvorpaa Sagen er stillet finantzielt op i Overingeniørens Skrivelse, forekommer mig ikke tilfredsstillende. Der er ved Betragtningen af Sagen medtaget en Kapitalisering af Driftsudgifterne, som forekommer det mig, ikke er ganske berettiget. Jeg tror, at det pekuniære Spørgsmaal med Hensyn til, hvorvidt Dampfærgeleiet skal lægges udenfor eller indenfor, kan stilles op paa en Maade, der bringer Sagen nærmere til den virkelige Sandhed. Jeg skal tillade mig at nævne, hvorledes jeg har tænkt mig, at Forholdet kunde stilles op. Jeg gaar nemlig ud fra, at man vil kunne hjælpe sig med en Dampfærge af den saakaldte mindre Type lige godt, hvad enten Færgeleiet lægges udenfor Helsingørs Havn eller indenfor, og at altsaa Spørgsmaalet om Befæstningen til en større Dampfærge paa dette Tidspunkt kan lades ude af Betragtning. Det kan være, at man, naar man skulde bygge en Færgehavn udenfor Helsingørs Havn, da vilde handle mere forstandigt ved at bygge den saa stor, at den eventuelt vilde kunne optage en stor Dampfærge, men paa den anden Side kan jeg ikke tænke Andet, end at man vilde kunne indrette en saadan stor Dampfærgehavn, for at bruge et kort Udtryk, til ogsaa at kunne modtage en mindre Dampfærge, og da jeg antager, at en mindre Dampfærge vil, i det Mindste i den nærmeste Fremtid, være fuldkommen tilstrækkelig til den